

Sygn. akt III CSK 226/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa K. T.
przeciwko T. D. i Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego T. D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego T.D. od wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 8 kwietnia 2015 r., którym zasądzone na rzecz powoda solidarnie od pozwanych kwotę 5 471,94 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2009 r. i od T. D. kwotę 90 000 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia, czy art. 322 k.p.c. może być zastosowany, choćby per analogiam, w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za wykonanie dzieła bądź umowy o roboty budowlane. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje niewątpliwe naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 322 k.p.c., co miało wpływ na wynik sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe,

nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada tym wskazaniom. Wykładnia art. 322 k.p.c. była przedmiotem licznych wypowiedzi w orzecznictwie i doktrynie, które objaśniły reguły i zakres rozumienia go, w tym także w odniesieniu do pojęcia dochody. Skarżący nie podał argumentów potwierdzających tezę o istnieniu wątpliwości, a zatem potrzebie kolejnej wypowiedzi, czy też zmiany dotychczas przyjmowanego zapatrywania. Nie wynika z motywów tej przyczyny przesądu, że przedstawiona problematyka stanowi nowe i nierozwiązane dotychczas zagadnienie. W istocie podana niejasność związana jest ze stosowaniem przepisu prawa w okolicznościach tej sprawy, które nie mieści się w pojęciu zagadnienia prawnego w przyjmowanym znaczeniu.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przyczynę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W tym celu skarżący powinien zawrzeć we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stosowny wywód prawny i przedstawić argumenty jure. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. W odniesieniu do tej przyczyny skarżący powołał się na niewątpliwe naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 322 k.p.c. Stanowi to wyraz sprzeczności w odniesieniu

do twierdzenia o występowaniu istotnego, nowego zagadnienia prawnego, dotyczącego tego przepisu prawa. Nie jest możliwe jednocześnie powoływanie się na te przyczyny. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi do rozpoznania, na tle motywów zaskarżonego postanowienia i podstaw wniesionej skargi, nie daje podstaw do takiej oceny. Argumenty pozwanego nie zawierają twierdzeń wskazujących na naruszenie zaskarżonym wyrokiem prawa, a tym bardziej w stopniu kwalifikowanym. Nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Przekonanie skarżącego o popełnieniu niedopuszczalnych nieprawidłowości nie znalazło potwierdzenia.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.